

γράφος καλός· εἰδήμων τῆς λατινικῆς καὶ ἑτέρων γλωσσῶν. Μαθηταὶ του διέπρεψαν Αἰσώπιος, Φιλητᾶς, Νίδιος ἱατρός, Σέργιος ἱατρός, Αἰσώπιος μικρὸς καὶ ἄλλοι πολλοί.—Γεώργιος Κωνσταντᾶς, Μηλιώτης. Ἄνῆρ εὐφυῆς καὶ ἀκριβῆς ἐλληνοστῆς σχολαρχήσας εἰς Βουκουρέστιον, τὸν ὁποῖον διεδέχθη Λάμπρος Φωτιάδης Ἰωαννίτης, ἀνὴρ ἐγκρατῆς τῆς ἑλληνικῆς καὶ μεθοδικῆς, ὠφέλησε πολλὰ, ἀποθανὼν τὸ 1805. Διεδέχθη αὐτὸν Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχος. Ἔχομεν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ καὶ ἕτερα συγγράμματα· ἐν Κωνσταντινουπόλει· μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον σοφὸν καὶ ὠφέλιμον διδάσκαλον.—Ἀντώνιος Βυζάντιος, ὅστις ἠρμήνευσεν ἐκ τοῦ λατινικοῦ τὴν εἰς ὅλους μας γνωστὴν χρυσοθήβαιαν.—Ὁ φιλόσοφος Δωρόθεος, Μιτυληναῖος καὶ Ἀνανίας ὁ συγγραφεὺς τοῦ Σπλάγγχου, Γραμματικῆς ἢ περὶ μορίων.—Κριτίας καὶ Φώτιος, ἄνδρες ἐννοοῦντες τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ γράφοντες μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν καὶ καθαρότητα.—Σέργιος Μακράτιος, διδάσκαλος τῶν ἐπιστημῶν· συνέγραψε ἑλληνοστὶ καὶ ἑθνοσέσησε διὰ τῶν τύπων Τρόπαιον κατὰ Κοπερνίκου.—Δωρόθεος Πρώτος, ὁ Χίος ἐδίδαξεν εἰς τὴν ἐν Κουρούτσου ἐνεσυστηθεῖσαν πατριαρχικὴν Σχολὴν ὑπὸ Δημητρίου Μουρούζη 1803· διὰ προστάγματος Σελήμ τοῦ Γ' διὰ συνδρομῆς τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν προκρίτων φαναριωτῶν.—Ἀθανάσιος Πάριος εἰς Χίον, εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς Σχολαστικῆς φιλοσοφίας, μαθητῆς Εὐγενίου εἰς τὸν Ἄθωνα, πολέμιος ὅμως τῶν ἐξ Εὐρώπης προερχομένων μαθημάτων.—Ἰωάννης Τζελεπῆς σχολαρχήσας ἐν Χίῳ μετὰ τὸν Πάριον καὶ Πρώτον, μαθηματικός.—Βενιαμὴν Ἰερομόναχος εἰς Κυθωνίας, μαθητῆς Παρίου καὶ Τζελεπῆ τὸ 1800 συνεργὸς τοῦ ἐκείν Σχολείου.—Ἀδαμάντιος Κοραῆς γεννηθεὶς εἰς Σμύρνην τὸ 1748 ἐκ πατρὸς Χίου καὶ μητρὸς Σμυρναίας. Τὰ συγγράμματα του δείχνουν τὴν πολυμαθειαν τοῦ ἀνδρός, χωρὶς νὰ εἰποῦμέν τι περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνά μας κάμει ἐποχὴν μεταξὺ τῶν λογίων.—Κωνσταντῖνος Μιχαὴλ Κούμας ἐκ Αζρίτσας, γεννηθεὶς τὸ 1777. Τὰ περὶ αὐτοῦ μέθιθι τὴν ἱστορίαν του.

Τὸ χειρόγραφον οὐδεμίαν φέρει χρονολογίαν, οὐδὲ ὀνοματίζει ἐκυτόν ὃ γράφας· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε γεγραμμένον ἐν Ἰωαννίνοις μεταξὺ τῶν 1830—40.

Ἐκ Κερκύρας τῇ 7 Αὐγούστου 1882.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΟΣΙΟΣ.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου ἀνέρχεται σήμερον εἰς 1,123,608, ἐν ᾧ πρὸ δύο αἰῶνων δὲν ὑπερέβαινε τὰς 9,500. Ἀνάλογος πρὸς τὴν αὐξησιν τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε καὶ ὁ προὔπολογισμὸς τοῦ δήμου συνιστάμενος νῦν εἰς 42 ἑκατομύρια μαρκῶν, ἐν ᾧ κατὰ τὸ 1829 δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου.

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον τῆς Γαλλίας ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων στατιστικὸς πίνακας τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐγγλημάτων ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι σήμερον. Θλιβερὸν ἐνδιαφέρον διεγείρει ἐν τῇ ἀπογραφῇ ταύτῃ τὸ κεφάλαιον τῶν αὐτοκτονιῶν, ἐν ᾧ φαίνεται ἡ προϊούσα αὐξησις τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ἀποδείξις ὁ ἀκόλουθος πίναξ·

Τῷ 1830 ἐπὶ 100,000 κατοίκων	5	αὐτοκτονίαι.
" 1850 "	"	" 10 "
" 1860 "	"	" 11 "
" 1870 "	"	" 13 "
" 1880 "	"	" 15 "

Οὕτως εἰς 50 ἔτη ἐτριπλασιάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονούντων. Εἰς 6,650 ἀριθμοῦνται οἱ αὐτοκτονήσαντες καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν ἐν ἔτει 1880. Ἐκ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τὰ 79 τοῖς 100 ἦσαν ἄνδρες.

Συχνὰ εἰσὶν αἱ αὐτοκτονίαι τῶν γερόντων. Εἰς τὰς ἀγροτικὰς κοινότητας ὑπάρχουσι οἰκογένεια, ἐν αἷς ὑποδηλοῦται εἰς τοὺς κατασταθέντας ἀρχήστους ὑπὸ γήρωσ ἢ τινος νόσου ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ ἀδειάσωσι τῇ γαίᾳ, καὶ που δὲ φανερωῶς ὁμιλοῦσι περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος.

Θλιβερὸν ἐξαγόμενον παρουσιάζει ἡ στατιστικὴ τῶν αὐτοκτονιῶν τῶν παιδιῶν, βαίνουσα ἀπαύστως εἰς αὐξησιν. Ἰδοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1880 κατάστασις·

103 αὐτοκτονίαι παιδῶν	15	ἔτων.
66 "	"	" 14 "
40 "	"	" 13 "
21 "	"	" 12 "
4 "	"	" 10 "
4 "	"	" 9 "

Εἰς καὶ αὐτοκτονήσας εἶχεν ἡλικίαν 8 ἔτων, εἰς δ' ἄλλος μόνον 7 ἔτων!

Μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοκτονιῶν ἔχει ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. Καὶ, παράδοξον ἀληθῶς!, κατὰ τὸ μελαγχολικὸν φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα, τὴν ἐποχὴν ἰδίως τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν βασάνων, οἱ ἀπόκληροι τῆς Τύχης φαίνονται φιλόζωοι, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ ἰδίως τὸν Μάιον σημειοῦνται οἱ πλείστοι ἐκούσιοι θάνατοι. Μὴ ἴσως τότε τῆς ζωῆς ἢ βασάνος καθίσταται μᾶλλον δυσβάστακτος διὰ τοὺς ἀτυχεῖς βλέποντας περὶ αὐτοὺς τὸ πᾶν ἀναγεννώμενον, ἀναθάλλον, καὶ ἐρῶν, ἐνῶ αὐτοὺς κατατρύχει ἡ συμφορὰ!

Ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, οἱ ἄνδρες αὐτοκτονοῦσι συχνότερον τῶν γυναικῶν. Ἡ διαφορὰ αὕτη καθαρὰ φαίνεται μάλιστα εἰς τὰς αὐτοκτονίας τὰς προερχομένας ἐξ ἐνδείας, ἐναντιότητος τῆς τύχης ἢ ἔρωτος ἀποτυχόντος. Ἀκτιθέτως ἡ γυνὴ φαίνεται ἐπηρεαζομένη πλείοτερον ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς ἀτυχίας. Ἄλλη θλιβερά λεπτομέρεια εἶνε ὅτι αἱ γυναῖκες σχεδὸν πᾶσαι αὐτοκτονοῦσι διὰ πνιγμοῦ